

Katarína Ošlejšková, 18 rokov, Oščadnica

Fotografia

V slúchadlách mi hrá asi po tretí raz pieseň od Coldplay. Jedna z mojich obľúbených, The Scientist. Pomalá, tajomná, s úžasným textom. Zrazu ma môj malý brat Tomáš poklepe po pleci. Pozriem sa naňho a zložím si jedno slúchadlo. Je neobyčajne pekný. Má strapaté blond vlasy, modré oči, malý noštek, plné pery a jamky v líčkach, keď sa usmeje. Vyzeráme veľmi rozdielne. Tomáš má farbu vlasov po mamke a ja hnedé po ocovi. Aj v správaní sme výrazné protiklady. Nerozumiem tomu. Málokto uverí, že sme súrodenci.

„Čo počúvaš?“ nasmelo sa opýta.

„Nepoznáš,“ odpoviem stroho, nemám chuť sa s niekým zhovárať.

Znova si nasadím slúchadlo a vidím, ako mu úsmev ochabol. Pozriem sa von z okna. Je pekné slnečné popoludnie. Všade okolo sa týčia majestátne vrchy. Skaly sú ostré ako britva. Príroda sa ukazuje v plnej svojej kráse. Vysoko nad horizontom sa roztápa obrovské horúce slnko. Mám chuť vytiahnuť svoj zápisník a opísať tú krásu na papieri. Ale to nedokážem. Toľká krása sa nedá opísať len slovami. Prechádzala som tadiaľto toľko ráz... Vždy ma dokáže prekvapiť ten ohromujúci prírodný úkaz.

O necelé dve hodiny dorazíme k dedovi. Tomáš a ja máme letné prázdniny, tak tu ostávame na celý mesiac, ako každý rok. Nie je tu internet, v blízkosti nie sú nákupné centrá či hluk áut. Je tu málo ľudí, presne to mi vyhovuje. Rovnako ako na deda, som sa tešila aj na Benyho. Dedkovko parťáka a najlepšieho priateľa. Je to obrovský psík, ktorý si ale stále myslí, že je šteňa. Jemná biela srst' a milučké úprimné hnedé očička každého očaria. Ja milujem aj tie jeho dlhé ušká. Pred piatimi rokmi ho dedo uchýlil, keď ho našiel opusteného na kraji cesty.

Ocko zaparkuje našu červenú Ladu na príjazdovú cestu. Dedko čaká na verande s fajkou v ústach. Jednou rukou sa podopiera o staré drevené zábradlie, ktoré už dávno stratilo svoju pôvodnú farbu. Ako zvyčajne má oblečené vyblednuté modré džínsy a v nich zastrčenú červenú károvanú košeľu. Popolavosivé vlasy mu siahajú po plecيا. Vždy ich mával krátke, ale keď zomrela babka, v podstate sa o seba prestal starať. Drobné oči a tvár sú poznačené starobou a únavou. Ale jeho úsmev je krásny. Vždy ťa zahreje, dokáže upokojiť a presvedčiť, že je všetko v poriadku.

Vybehnem z auta a vletím dedkovi do náručia. Nevideli sme sa len dva mesiace, ale aj tak mi veľmi chýbal. Bola by som najradšej, keby sme bývali spoločne v jednom dome.

„Ahoj, Vierka! Ty si nám teda vyrástla.“

Som si istá, že tie dva mesiace na mne nezanechali toľko zmien. Silno ma objíme, pobožká na čelo a postrapatí vlasy. Kým pozdraví aj ostatných, ja venujem svoju pozornosť Benymu, ktorý ku mne medzičasom dobehol. Od radosti sa mu krúti chvostík, preto mu často hovoríme Vrtuľka. Ostatní sa pobrali dovnútra, ale mne sa ešte nechce. Je tu ticho. A tá nádherná príroda. Prijemný vánok mi ešte viac strapatí vlasy. Posadím sa do tureckého sedu a užívam si každú chvíľku. Vnímam všetky zvuky prírody a farby zapadajúceho slnka. Stará podlaha na veľkej verande puká pri každom pohybe. Otočím sa, keď počujem kroky. Zbadám usmievajúceho sa dedka. Drží v ruke hrubú chlpatú deku, ktorú som mu darovala. Má peknú hnedú farbu a vždy zahreje. Kúpila som mu ju, pretože každý večer leží na pohovke a pozerá televíziu. Nie raz sa triasol od zimy. Deku okolo mňa ovinie a pobožká ma na temeno hlavy. Sadne si na zem vedľa mňa a počujem ako si povzdychne.

„Videla si niekedy niečo krajšie?“

Opriem sa mu o plece a nič nehovorím. Pohladí ma po vlasoch. Nesnaží sa za každú cenu nadviazať rozhovor.

„Pod', musíš si vybalit' veci a navečerať sa,“ povie po chvíľke.

Podá mi ruku, pomôže mi vstať a vyberieme sa spolu do domu. Steny sú stále tej rovnakej olivovo zelenej farby. Nemám rada zelenú na stene, ale táto sa mi prekvapivo páči. Predsieň je maličká a ledva sa tu obaja zmestíme. Nachádza sa tu veľké mohutné okrúhle zrkadlo. Majstrovské prevedenie, dokonalé v každom detaile. Antická zlatá mu dodáva nádych luxusu. Pôsobí naozaj nevšedne. Viem, že ho babka dostala ako dar k ich desaťročnému výročiu. Pozriem sa do zrkadla a uvidím jedno nízke a až príliš chudé dievča. Hnedé kučeravé vlasy siahajú až pod lopatky, oči sú čierne a trošku priveľké na tú malú a chudú tvár. Jediné, čo mám na svojej tvári rada, je môj špicatý nos. Pery mám popraskané a suché ako zvyčajne. Oblečenie je o dve čísla väčšie. Čierne tričko, čierne džínsy a čierne converse tenisky. Cítim sa tak pohodlnejšie a sebavedomejšie. Vôbec nemám postavu ako žena. Žiadne krivky, len trčiace kosti. Odvrátim pohľad, nepáči sa mi, čo vidím.

Vyzujem si tenisky a idem za dedkom. Vojdem do kuchyne, kde už rozvoniava večera, ktorú pripravujú mama s ockom. Kuchyňa je spojená s jedálňou a obývačkou. Nábytok v kuchyni,

ako aj v celom dome, je z tmavého orechového dreva, v strede je umiestnený kuchynský pult, na ktorom je rozliaty kečup a tri prázdne fľašky od piva. Cez obrovské okno vidím časť záhrady. Nábytok je starý, no je vo veľmi dobrom stave. Keď horí v kozube, vyzerá to tu tak rozprávkovovo a bezpečne. Sú tu staré podlahy, dvere, steny, okná a aj nábytok, ale pre mňa je tu všetko úžasné.

Po večeri si z tašky zoberiem svoju obľúbenú knihu Pýcha a predsudok. Je na nej skutočne vidno, že je moja obľúbená. Mám ju prečítanú tak stokrát. Jej obal je obzvlášť poškodený, strany sú popísané mojimi poznámkami. Mám aj vyznačené obľúbené úryvky, citáty či strany. Párkrát som ju čítala aj vo vani a občas mi do nej aj spadla. No nikdy sa jej nevzdám a neprestanem ju čítať. To ona ma priviedla k čítaniu, k spoznávaní odlišných svetov muža a ženy a k spoznávaní samej seba. A najmä, dostala som ju od deduška.

Vrátim sa späť na verandu. Na rohožke sladko spí Beny. Deku ostala položená na zemi, tak ju zodvihnem, sadnem si do starého hojdacieho kresla, zabalím sa do deky, vložím slúchadlá do uší, pustím hudbu a začnem čítať.

Dedko sa ma jemne dotkne. Zodvihnem sa, ale ostávam zabalená v deke. Ani si nepamätám, ako som zaspala. Poprosím ho, či by mi pomohol s taškou. Každý schod, po ktorom prejdeme, vydá zvuk ako z hororu. Na druhom poschodí vedľa dverí do spálne si všimnem obrovský obraz. Je to fotka, ktorá, ako vidím podľa farieb a domu, bola odfočená už veľmi dávno. Priblížim sa k nej a uvedomím si, že sú na nej dedko s babkou v tínedžerských rokoch. Stoja pred týmto domom, no vyzerá úplne inak. Okná sú porozbíjané a okolo domu je vysoká tráva. Odfotení sú pri západe slnka. Dedko má oblečené čierne nohavice, bielu košeľu a široké traky. Babku, ktorá má oblečené staroružové šaty a obuté biele lodičky, drží v náručí. Má nádherné dlhé blond vlasy, škoda, že som ich po nej nezdedila. Obaja sa usmievajú, sú takí šťastní a mladí. Z tej fotky cítiť toľko lásky a nehy...

„Kedy si ju tu zavesil? Je to krásna fotka, deduško. ”

„Dievčatko, toto bol najšťastnejší deň v mojom živote. Táto fotka skrýva toľko spomienok.”

Oči sa mu zarosili, na lícach sa objavila tečúca slza. Nadýchol sa a po menšej pauze pokračoval: „Tento dom mi môj otec kúpil na osemnásty narodeniny. Babka o tom nevedela. A keďže s tvou babkou sme boli spolu už dosť dlho a bol som si ňou istý ako ničím iným na svete, rozhodol som sa urobiť ďalší krok. Jeden z tých najdôležitejších. Bola mojou životnou láskou, moja spriaznená duša, moje všetko. Miloval som ju, ako nikdy nikoho. Povedal som

jej, že jej chcem niečo ukázať... Otec mi požičal auto. Bol nádherný deň, a ona netušila, čo ju čaká. Ak mám pravdu povedať, nevedel som to ani ja. Bola taká nádherná, dievčatko, ani si to nevieš predstaviť. Miloval som jej modré oči, ktoré mi pripomínali oceán. Búrlivý, nepredvídateľný a neuveriteľne krásny, presne ako tvoja babka. Na perách mala červený rúž a vďaka slnku sa ukázali na tvári všetky jej pehy. Vzadu v aute sedel môj otec, chcel som, aby mi spravil fotku tvoje babky, keď jej rozviažem oči a poviem, že to bude náš domov. Zastavil som auto a opýtal sa, či je pripravená. Nechápavo prikývla a ja som ju vyviedol z auta. Vytiahol som šatku z vrecka, prekvapene na mňa pozrela, no ja som len pokrútil hlavou. Rozumela mi vždy aj bez slov. K domu to bolo pár metrov, viedol som ju za ruku a nervozita vo mne stúpala. Cítil som, ako mi pot steká po chrbte. Pomaly som jej dal dole šatku z očí. Plánoval som, ako jej vyznám lásku. Dokonca som sa snažil napísať báseň, lebo básne mala tvoja babka veľmi rada. No v tej nervozite som dokázal len povedať: Láska moja, toto je náš nový domov. Tu prežijeme celý náš spoločný život. Tu vychováme naše deti. Tu bude bývať naša láska. Vtedy som si kľakol a z vrecka vytiahol prsteň. Usmievala sa a plakala. Chceš sa stať mojou ženou? Rozplakala sa ešte viac, kývala hlavou a niekoľkokrát povedala áno. Postavil som sa a nasadil som jej prsteň na jej tenučký prst. A ona chytila moju ruku a položila si ju na brucho. Pozrela sa tajnostkársky na mňa. Nemusela nič povedať. Rozplakal som sa. Skutočne som sa od toľkého šťastia rozplakal. Obaja sme plakali od šťastia, usmievali sa a ja som ju vtedy zobral do náručia. Točil som sa s ňou dookola ako blázon. Bol som šťastný... nie, to je slabé slovo.... Nedokážem ten pocit ani vyjadriť slovami. Nebudem ťa klamať, vždy, keď sa na ňu pozriem, srdce mi ide puknúť žiaľom a zároveň je šťastné. Naša láska nikdy nezoslably. Naopak, rástla každým spoločne stráveným dňom. Tvoja babka bola viac ako najlepším priateľom, mojou podporou, mojou... Nič na svete nebolí viac, ako stratiť zmysel života. Každý deň, keď sa zobudím bez nej, cítim sa stratený. Chýba mi. Neskutočne mi chýba... "

Objala som ho, slová neboli potrebné. Obaja sme plakali. Utriel si slzy, usmial sa a s taškou odišiel do mojej izby. Vraví sa, že najkrajšie príbehy píše sám život a až teraz som si uvedomila pravdivosť tých slov. Obdivovala som ich oboch, snívala som vždy o takej láske. Dúfam, že raz sa mi podarí nájsť moju druhú polovičku. Nieкого, komu nebudú vadit' moje chyby, pre koho budem perfektná taká, aká som. Nieкого, s kým si budem rozumieť a s kým aj ticho bude čarovné.

Vidím, ako dedo vychádza z mojej izby. Zastaví sa pri mne, aby ma opäť objal.

„Dobrá noc, zlatko,“ pomaly kráča po chodbe a ešte si daruje jeden pohľad na obraz.

Pomaly odchádzam do izby, kde sa rovno hodím do postele. Dedko, dedko... Dedkove slová sa mi v hlave premietali stále dookola, až kým som nezaspala.